

เพลง
โรแมนติก
Aniko of The sea.

จากศัตรู...สู่คนรักชั่วฉับพลัน

เพลงรัก ไร้เดือน

โดย: Aniko of The Sea

จัดเล่ม: Monita

ช่องทางติดต่อ: Chanonkhunsret@hotmail.com

เผยแพร่ในรูปแบบ E-book: มิถุนายน 2569

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และฉบับ
แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือเผยแพร่ส่วนหนึ่ง
ส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

คำนำ

สวัสดีคะนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ♥

ก่อนอื่นไรท์ขอขอบคุณนักอ่านทุกคนที่หยิบ “เพลิงรักไร้
เทียน” ขึ้นมาอ่าน และเปิดใจรับฟังเรื่องราวเล็ก ๆ จากปลายปากกา
ของไรท์ค่ะ

“เพลิงรักไร้เทียน” เป็นนิยายโรแมนติก ดราม่า พงษ์ภักย์
ที่ไรท์ตั้งใจถ่ายทอดหลากหลายอารมณ์ผ่านจินตนาการของ
ตัวเอง ทั้งความรัก ความเจ็บปวด และการต่อสู้กับอดีตที่กลายเป็น
แรงแค้นและปมในหัวใจของตัวละคร

ทั้งนี้ ตัวละคร และสถานที่ ทั้งหมดในเรื่อง เป็นเพียงสมมุติ
และจินตนาการเท่านั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือสถานที่จริงแต่
อย่างใด

ไรท์อยากพาทุกคนไปรู้จัก “ไอลิเวียร์” และ “โคลี” สองคนที่
แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

โคลีคือชายผู้สร้างกำแพงล้อมหัวใจตัวเองไว้ด้วยความแค้น

ในขณะที่ไอลิเวียร์ นางเอกของเรื่อง คือหญิงสาวที่เดินทาง
มาตามความฝันของครอบครัว และเธอ...อาจเป็นคนเดียวที่จะค่อย ๆ
ทำลายกำแพงนั้นลง ด้วยหัวใจที่ไม่ยอมแพ้

ใคร่หวังว่าเรื่องราวนี้จะมอบกำลังใจเล็ก ๆ ให้ผู้อ่านทุกคน
ได้เข้มแข็ง และไม่ยอมแพ้ต่อความมืดที่อาจบดบังหัวใจ จนมอง
ไม่เห็นโอกาสดี ๆ ที่อยู่ตรงหน้า

ขอให้สนุกไปกับนิยายเรื่องนี้นะคะ และหากชื่นชอบ ฝากกด
หัวใจหรือคอมเมนต์เล็ก ๆ เพื่อเป็นกำลังใจให้ไรท์ด้วยค่ะ ♡

Aniko of The sea

ເພື່ອ
ໄຮ່ເດືອນ

บทนำ

ไคล์หลับตาลง ปล่อยความคิดค่อย ๆ จมดิ่งให้ความทรงจำอันเจ็บปวดพาเขาย้อนกลับไปในอดีต

ปัง! เสียงปืนดังสนั่น ฉีกอากาศจนขาดกระจุยแล้วเสียงกรีดร้องสั้นสะท้อนของแม่ ก้องขึ้นกลางวิลล่า เสียงนั้นแหลมคมราวกับหัวใจกำลังถูกฉีกออกเป็นชิ้น ๆ ต่อหน้าต่อตาจากนั้นแปรเปลี่ยนเป็นเสียงจ่าให้สะอื้นให้ที่ดังระงม ไม่ต่างจากหัวใจที่แตกสลาย

ภายในห้องทำงาน ไต่ไม้ตัวใหญ่เต็มไปด้วยเอกสารที่กระจัดกระจาย ด้านหลังไต่ะนั้น ปีเตอร์ผู้เป็นพ่อเอนหลังแน่นิ่ง ร่างไร้ชีวิตราวกับหุ่นเชิดที่ถูกตัดสาย

ไคล์ เด็กชายวัยเพียงสิบปี ยืนตัวแข็งงัน หัวใจแหลกละเอียดกับภาพตรงหน้า โลกทั้งใบของเขาพังทลายลงในพริบตา

คนงานในไร่รีบกรูเข้ามาแม่บ้านโรคคว่ำตัวเขาออกจากห้องนั้น พยายามปิดกั้นไม่ให้เด็กน้อยต้องเผชิญภาพที่โหดร้ายเกินกว่าวัยจะรับไหว แต่ถึงอย่างนั้น บาดแผลก็ได้ฝังลึกลงในใจเขาไปแล้ว

หลังจากวันนั้น แม่ของเขาไม่เคยเป็นคนเดิมอีกเลย หัวใจของเธอแตกสลายจนไม่เหลือชิ้นดี ความเศร้าเกาะกินชีวิตเหมือนเงาขูดแก้ว

สีอำพันกลายเป็นสิ่งเดียวที่อยู่เคียงข้าง เสียงของเหล่าภูทอกเพลงแก้ว
ดังแผ่วเบาซำๆราวกับพิธีกรรมของความพินาศ

แม้จะมีชายแปลกหน้าผัดเปลี่ยนเข้ามาในชีวิตเป็นระยะ ๆ แต่ก็
ทิ้งร่องรอยชั่วคราวไว้บนเตียงและในความทรงจำที่ว่างเปล่าไม่มีใคร
เติมเต็มสิ่งที่สูญเสียไปได้ สำหรับเธอ ทุกใบหน้าเป็นเพียง ภาพบิดเบี้ยว
ที่สะท้อนผ่านกันแก้วเหล้าเท่านั้น

ส่วนใคร...

เด็กชายเลือกปิดตายหัวใจของตัวเอง เขาโตเร็วเกินวัย แข็งเกินกว่า
จะร้องไห้แสร้งเกินกว่าจะขอความช่วยเหลือ

ม้ำ กลิ่นสบสพเหงื่อและฝุ่นดิน กลายเป็นโลกทั้งใบที่ไม่ทรมานเขา
และนับจากวันนั้น เด็กชายคนนั้นก็ไม่เคยหายไปไหน
เขาเพียงแค่เติบโตขึ้น พร้อมกับบาดแผลที่ไม่เคยถูกรักษา

บทที่ 1

หนี้และชื่อที่ต้องจำ

ปัง!

เอกสารการเงินถูกฟาดลงบนโต๊ะซ้ำแล้วซ้ำเล่าเสียงถกเถียงจากห้องทำงานของปีเตอร์ดังลั่นราวกับไม่มีใครยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว

ชายในสูทดำทรงเข้ารูปแบบปลายยุคสี่ศตวรรษนั่งเรียงรายล้อมโต๊ะไม้ยาว ผมแสกข้างเรียบกริบ ใบหน้าทุกคนไร้อารมณ์ เย็นชา ท่าทางแข็งกระด้างราวกำแพงหิน ตรงกลางวงนั้น มาร์กาเร็ตนั่งอยู่ เธอดูเล็กสงสารโลกทั้งใบกำลังกดทับมือกำชายกระโปรงแน่นจนปลายนิ้วซีดขาว

ไคล์.ในวัยสิบปียืนอยู่นอกห้อง มองผ่านประตูที่แง้มไว้

เขาไม่เข้าใจบทสนทนา ไม่เข้าใจตัวเลขหรือถ้อยคำยาก ๆ ที่หลุดลอยออกมาเป็นระยะๆ แต่เขาเข้าใจน้ำเสียง และแรงกดดันที่อบอวลอยู่ในห้องนั้น เห็นความกลัวที่กำลังกัดกินแม่ของเขาผ่านแวตาราวกับกรงที่มองไม่เห็นกำลังค่อย ๆ ปิดลง

จนกระทั่งมาร์กาเร็ตกรีดร้องออกมาด้วยเสียงแหลมคมราวกับบางสิ่งแตกหักลงอย่างไม่มีวันหวนกลับ เธอร้องให้พลางย้ำเพียงว่าไม่อาจหาเงินก้อนนั้นมาได้ ท่ามกลางความตึงเครียดทั้งหมด ชื่อหนึ่งถูกเอ่ยขึ้นราวกับคำตัดสินสุดท้าย 'ตระกูลกรีนเวลล์'

ชื่อนั้นฝังลึกอยู่ในความทรงจำของไคล์แม้กระทั่งในยามหลับใหล
ไคล์สะดุ้งตื่น ลมหายใจหนักค่อยๆ ผ่อนลงช้าๆ

แสงแดดยามเช้าลอดผ่านม่านบางเข้ามาแทนที่ภาพฝันที่ยัง
ติดค้างอยู่ในหัว เสียงก๊อบมักกระทบพื้นดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอจาก
ด้านนอก ดึงให้เขาลุกจากเตียง ก่อนจะเดินไปหยุดยืนที่หน้าต่าง ดวงตา
ทอดมอง

คนงานกำลังชะม้กเขม้นอยู่กลางลานไร่ และไม่ไกลนัก แจ็ค
ลูกน้องมือขวาของเขายืนคุมงานด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง

พื้นที่เบื้องหน้าดูราวกับอาณาจักรที่ดำเนินไปตามจังหวะของ
มันเอง เขาปล่อยลมหายใจ ก่อนละลายตาจากหน้าต่าง หันกลับไป
เตรียมตัวเช่นทุกเช้าก่อนออกจากห้องและเดินลงตามเชิงเนินเพื่อตรวจ
งานเช่นเคย

แจ็ค เดินเข้ามารายงาน

“วันนี้มีลูกค้าจากในเมืองเข้ามาสองคนครับ บอกว่ามาจาก
ตระกูลใหญ่ ขอให้เอลล่าจัดเรือมารับรองไว้แล้ว”

ไคล์พยักหน้ารับ แต่สายตาแหลมคมยังคงนิ่งอยู่กับความคิด
ราวกับกำลังประเมินบางอย่างในใจ

เอลล่าเป็นแม่บ้านอีกคนของไร่ คอยช่วยป่าโรสดูแลงานสารพัด
ตั้งแต่เตรียมห้องพักรับรองแขก ไปจนถึงงานจุกจิกตามคำสั่งของป่าโรส
ผู้ดูแลบ้านมานาน

หญิงสาวสองคนในกระโปรงทรงเอและรองเท้ารัดส้นตัวยืนอยู่หน้าคอกม้า คนหนึ่งถือร่มผ้าสีอ่อน อีกคนสวมถุงมือหนังสีครีม สายตาของทั้งคู่จับจ้องม้าที่กำลังนอนอยู่ด้านใน รวากับกำลังเฝ้ามองสิ่งที่แปลกตาสำหรับพวกเธอ

เมื่อเห็นไคล์เดินเข้ามา ทั้งสองก็หันไปมองพร้อมกันด้วยแววตา วาววับเมื่อจับจ้องใบหน้าคมเข้ม เจ้าของไร้ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือไกลเกินกว่าตัวเขาเอง และไม่ใช้ทุกคนที่จะกล้าเข้าใกล้

หญิงสาวที่ถือร่มเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลสุภาพ
“ดิฉันได้ยินว่าไร้นี้มีชื่อเสียงเรื่องการฝึกม้า เลยอยากขอคำแนะนำสำหรับผู้ที่ยังไม่ีประสบการณ์ค่ะ”

อีกคนเสริมอย่างเรียบร้อย

“เราไม่ได้ตั้งใจฝึกจริงจังนัก เพียงอยากลองสัมผัสบรรยากาศ หากได้รับการดูแลจากผู้มีอำนาจตัดสินใจโดยตรง ก็คงเหมาะสมกว่า”

ไคล์ยังคงมองม้าราวกับคำถามนั้นยังไม่สำคัญพอให้เขาตอบ ก่อนหันไปทางคนงานที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ

“บิลลี เอาม้าตัวนั้นกลับคอกแล้วเช็กกีบก่อนให้อาหารเย็น”

“ครับ เจ้านาย”

หญิงสาวทั้งสองมองตามอย่างไม่พอใจนัก

ไคล์พุดขึ้นโดยยังไม่หันมา

“ที่นี่ไม่มีการฝึกเพื่อทดลอง”

หญิงสาวที่ถือร่มชะงัก แต่ยังรักษารอยยิ้มไว้

“หากมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม ดิฉันคิดว่าน่าจะตกลงกันได้ค่ะ”

คราวนี้ไคล์หันมาด้วยสายตาคมกริบ

“ผมไม่รับเงินเพื่อแลกกับการลดมาตรฐาน”

เขาหันไปสั่งบิลล์ต่อทันที

“เสร็จแล้วไปช่วยโรงนา อย่าให้ช้า”

“ครับ”

ไคล์พยักหน้าไปทางม้าในคอก

“ม้าไม่สนว่าคุณมาจากตระกูลไหนและผมก็เหมือนกัน”

หญิงสาวอีกคนแม้ริมฝีปากแน่น

“ถ้าอย่างนั้น...ขอการฝึกที่ไม่เข้มงวดนักได้ไหมคะ”

“ผมไม่ปรับวิธีให้ใครเป็นกรณีพิเศษ” ไคล์ตอบเรียบ “ใครไม่พร้อมก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้”

เขาหันหลังเดินจากไปทิ้งให้หญิงสาวทั้งสองยืนนิ่งอย่างเสียหน้า

สำหรับไคล์ ในไร่แห่งนี้ ทุกคนล้วนอยู่ภายใต้กฎของเขาเสมอ

“เรือนรับรอง...เตรียมเสร็จแล้วค่ะ” เอลล่าเดินออกมารายงาน
น้ำเสียงเบาว่าปกติ ก่อนจะเหลือบเห็นแขกทั้งสองกำลังขึ้นรถ

โอเวนคนงานในไร่ที่ยืนอยู่ไม่ไกลขยิบตาส่งให้เธอราวกับเตือนว่า
อย่าพูดอะไรให้มากความจากนั้นเขาหันไปมองรถโพล์สกีคริมที่ค่อย ๆ
เคลื่อนออกจากลานไร่ ก่อนพิมพ์เสียงเบา

“เจ้านายไม่เคยเปลี่ยนกฎให้ใคร... ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย”

บทที่ 2

ข่าวลือในบาร์

สำหรับไคลด์ เขามีกฎที่ไม่มีใครกล้าฝ่าฝืนเช่นเดียวกับหัวใจของเขา
ที่ไม่มีใครเอื้อมแตะได้ง่ายๆเช่นกัน

รถกระบะสีเข้มฝ่าถนนดินลูกรังออกจากไร่ แกว่งตาเข้มลึกของ
ไคลด์มองตรงไปข้างหน้าอย่างไม่วอกแวก

ไม่นานนัก รถก็หยุดลงหน้าบาร์ไม้เก่าแสงไฟหลอดสีอำพันส่อง
สลัวอยู่ใต้ป้ายไม้เขียนว่า The Guard Dog

บาร์ไม้หลังเล็กริมทางเข้าไร่แห่งนี้ตั้งอยู่มานานพอจะเห็นผู้คน
เปลี่ยนผ่านจากรุ่นสู่รุ่น มันเป็นที่ดื่มกิน พูดคุยของชาวไร่และคนเดินทาง
และยังเป็นแหล่งข่าวชั้นดีที่แพร่กระจายรวดเร็วยิ่งกว่าไฟป่า

เสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้นเมื่อไคลด์ผลักบานไม้เข้าไปกลืนเหล่า
ควันบุหรี่ และไม้เก่าโอบล้อมเขาอย่างซาซิบ

ร่างสูงเดินตรงไปนั่งตรงมุมเดิมหน้าเคาน์เตอร์วางหมวกลง

บนไม้ขัดมันอย่างไร้อารมณ์

“สวัสดี ไคลด์ ตีมะอะไรดี วันนี้”

แฮงค์ ชายสูงวัยเจ้าของบาร์ในเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนถึงข้อศอก

ทับด้วยเสื้อกั๊กหนังสีเข้ม เยกหน้าขึ้นจากการขีดแก้ว ดวงตาแห่งวัยอัน
โรยรามองชายหนุ่มตรงหน้า คนที่เขาเห็นการเติบโตมาตั้งแต่ยังไม่พ้น
วัยเด็ก

“วิสกี้ครับ” ไคล์ซัยบ่มุมปาก ก่อนปรายตามองกลุ่มชายหญิงที่
ส่งเสียงอะอะอยู่ไม่กี่โต๊ะถัดไป

เสื้อผ้าของพวกเขาหลวม สีฉูดฉาด ผมยาวยุ่งเหยิง แต่ละคนดู
เมานหนักกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด ท่าทางแปลกแยกจากผู้คนในแถบนี้

“เดี๋ยวนี้ความเจริญเริ่มเข้ามาแล้วนะ ไคล์” แสงค์วางแก้ววิสกี้ลง
พลางพูด เหมือนเล่าเรื่องทั่วไป

“นักเดินทาง ฮิปปี แบ็กแพ็คเกอร์พวกนั้น แท้กันมา อยากรหา
ธรรมชาติ อยากรค้นหาจิตวิญญาณ”

ชายแก่ส่ายหัวไปมา ก่อนพูดต่อ

“แต่น่าเสียดาย แถวนี้อย่างไม่มีที่พักระหว่างทางเลย”

ไคล์ยังคงสีหน้าเรียบเฉย ริมปากปิดสนิท

“วันก่อนมีคนแปลกหน้ามาสองคน ชายกับหญิงคู่หนึ่ง การแต่งตัว
ดูไม่เหมือนชาวไร่แถวนี้เลย... มาถามหาไร่กรีนเวิลด์”

คำว่า *กรีนเวิลด์* สะกิดบางอย่างในอก ทำให้ไคล์เผลอเยกหน้าขึ้น
แต่สายตาก็ยังคงนิ่ง

“อาจจะเปลี่ยนมือก็ได้” แสงค์เอ่ยเสียงแผ่ว

แนวคิ้วของไคล์ซัยบ่ขิดทันที ก่อนถามเสียงกอดต่ำ

“เปลี่ยนเป็นของใครครับ”

“ลุงก็ยังไม่ได้ถาม” แสงค์ตอบตรงไปตรงมา “กำลังจะถามอยู่เหมือนกัน แต่มีลูกค้าคนอื่นเข้ามา พอหันกลับไปอีกที พวกนั้นก็ไปแล้ว”

เสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้น แจ็คกับโอเวนเดินเข้ามาหลังจากเสร็จงานที่ไร่ บทสนทนาจึงขาดลงตรงนั้น ทว่าคำพูดทั้งหมดกลับยังคงค้างอยู่ในหัวของไคลด์ เขาจำรายละเอียดได้ครบถ้วน แม้แสงค์จะไม่ได้พูดต่อ

“งานที่ไร่เรียบร้อยแล้วครับ เจ้านาย”

ไคลด์พยักหน้ารับ ก่อนยกวิสกี้ขึ้นกระดก กลิ่นแอลกอฮอล์ร้อนแล่นลงคออย่างคุ้นเคย

ลูกน้องของเขากำลังหัวเราะพูดคุยกันอย่างออกรส เสียงสนทนาและเสียงแก้วกระทบกันดังอยู่ไม่ไกล แต่สำหรับเขา ทุกอย่างกลับเงียบสนิทราวกับความคิดทั้งหมดถูกเทลงไปในแก้วตรงหน้า

ทุกความทรงจำ ทุกความแค้น และการทวงคืน ค่อย ๆ เต้นชัดขึ้นราวเปลวไฟที่ไม่เคยมอดดับ

...

กลิ่นเหล้าจาง ๆ ยังติดอยู่ในลำคอ ภาพบางอย่างก็แทรกเข้ามาแทนที่ เสียงลั่นซังกู๊ดดังออกอย่างรุนแรงกลางดึกความเงียบในวิลล่าที่มีเพียงเสียงกระดาดาชเสียงดลี้กัน

เขายืนอยู่ลำพังใต้แสงไฟสลัว เอกสารเก่าถูกกองไว้เต็มโต๊ะหลายแผ่นเหลือองซีด ราวกับเรื่องราวที่ไม่มีใครอยากพูดถึงตัวหนังสือแน่นพรีตบนกระดาดาชยังคงเป็นสิ่งที่เขาไม่เข้าใจนัก

หลังจากแม่เสียชีวิต ห้องเรียนก็กลายเป็นสถานที่ที่เขาไม่มีวันได้กลับไปอีก

มือกำกระดาษแน่นจนขอบบาดปลายนิ้ว เลือดซึมลงบนหน้ากระดาษ แต่ความเจ็บปวดในใจรุนแรงยิ่งกว่า เสียงจากอดีตไหลย้อนกลับมาไม่หยุดปลุกบางสิ่งที่เขาพยายามฝังมันไว้ให้ฟื้นคืน

“ถ้าไม่รีบตัดสินใจขายวันนี้ จะสายไปนะ” ชายคนนั้นพูดเสียงเรียบราวกับรู้ผลลัพธ์อยู่แล้ว

พอก้มมองเอกสารในมือ ตัวหนังสือแน่นพรืดพร่าเลือน เงินยังไม่ครบ แต่ค่าใช้จ่ายไม่เคยรอใคร

“นี่คือทางออกสุดท้ายแล้ว ปีเตอร์”

ชื่อเดียวกับที่ถูกพูดถึงในข่าวลือ ชื่อเดียวกับที่ใครต่อใครบอกว่า เป็นเศรษฐีที่ช่วยชีวิตชาวบ้านมาแล้วนับไม่ถ้วน

ปากกาวางลงในมือพ่อ แววดาแห่งความหวังริบหรี่ กัดเซ่นลงบนกระดาษอย่างจำเป็น กระดาษแผ่นนั้นยับยู่ยี่ในมือไคล์ แต่ชื่อนั้นยังฝังแน่นในหัว:

กรีนเวลล์

และในขณะที่ใครบางคนยังติดค้างอยู่กับอดีตและโลกอันคับแคบสำหรับเธอ โอลิเวียร์ กรีนเวลล์ นี่เป็นเพียงวันธรรมดาอีกวันหนึ่ง ในโลกที่กว้างและสดใส

บทที่ 3

ฮัสเด็กโอลิเวียร์

นครนิวยอร์ก ปี 1969 เมืองใหญ่ที่เติบโตท่ามกลางความฝัน ความหวัง และรอยร้าวของผู้คน แสงแดดยามบ่ายส่องผ่านกระจกบานสูง ของทาวน์เฮาส์อิฐสีน้ำตาล สะท้อนเงาเมืองที่ไม่เคยหยุดเคลื่อนไหว

ภายในห้องที่เงียบสงบต่างจากโลกภายนอก โฉนดที่ดินแผ่นหนึ่ง ถูกกางอยู่บนโต๊ะไม้สีแดง มันคือมรดกชิ้นสุดท้ายที่พ่อทิ้งไว้ ก่อนจากไป อย่างสงบ

ที่ดินผืนนั้นไม่ใช่เพียงทรัพย์สิน หากคือความหวังของทั้งครอบครัว ความหวังว่าจะได้กลับบ้านเกิดในประเทศไทย

โอลิเวียร์ กรีนเวลล์ หญิงสาวรูปร่างสูงเพรียว เติบโตท่ามกลางถนน และแสงไฟของนิวยอร์ก เมืองที่พ่อเลือกเป็นบ้านก่อนเธอจะเกิดเสียอีก สำหรับเธอ ประเทศไทยมีอยู่เพียงในเรื่องเล่าและภาพถ่ายเก่า ๆ ไม่เคยเป็นความทรงจำของตัวเองเลย

ตลอดยี่สิบเจ็ดปี ชีวิตของเธอเคลื่อนไปพร้อมจังหวะเมืองใหญ่ งานแพทย์อาสาถูกเงินพาเธอผ่านคืนยาวนานนับไม่ถ้วนผ่านความรัก และการสูญเสียที่ลึกกว่าที่ใครภายนอกจะมองเห็น

เอกสารและแผนงานถูกพับเก็บแล้วคลี่ออกมานับครั้งไม่ถ้วน แผนการที่เคยวางไว้อย่างรอบคอบต้องหยุดชะงักงั้นแล้วงั้นแล้ว ด้วยเหตุผลที่เธอไม่เคยได้รับคำอธิบายจากพ่อแม่ มีเพียงคำว่า

“ยังไม่ถึงเวลา” ที่ถูกกล่าวซ้ำ รวากับถ้อยคำต้องห้ามที่ไม่มีใครกล้าขยายความ

หลังความสัมพันธ์กับชายหนุ่มนายทหารคนหนึ่งสิ้นสุดลง ไม่ว่าจะเพราะระยะทางที่ห่างไกล หรือการมีใครอีกคนที่เธอไม่เคยได้รับคำตอบ สิ่งเดียวที่หลงเหลือไว้คือความเฉยชา และการหายไปของเขาอย่างไร้ร่องรอย

จนกระทั่งวันหนึ่ง มรดกทั้งหมดก็ถูกโอนมาเป็นชื่อของเธออย่างสมบูรณ์

โอดิเวียรีใช้เวลามากกว่าจะยอมรับความจริงว่า บางสิ่งที่สูญเสียไปแล้ว ไม่มีวันหวนกลับมา ไม่ว่าจะเป็ความรัก หรือคนที่เธอไม่มีโอกาสเอ่ยถามคำถามใดอีกต่อไป

แต่ในขณะเดียวกัน สิ่งที่ถูกทิ้งไว้กลับกลายเป็นโอกาสครั้งสำคัญของชีวิต เธอมองโหนดตรงหน้าด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความฝัน รวากับมันกำลังเรียกหา

บางที...นี่อาจเป็นจังหวะที่เหมาะสม

ครั้งนี้ ความฝันของเธอ และของครอบครัว อาจไม่ใช่เพียงกระดาษแผ่นหนึ่งอีกต่อไป

...

ไม่กี่ชั่วโมงก่อนการเดินทางจะเริ่มขึ้น

ร้านขนมเล็กๆแห่งหนึ่งอบอวลไปด้วยกลิ่นเนย ชีส และแป้งอบใหม่ เสียงเพลงเก่าจากวิทยุดังคลอเบา ๆ รวากับพยายามทำให้เวลาเดินช้าลง ชีสเค้กชิ้นเล็กบนจานยังไม่ถูกแตะราวกับความลังเลบางอย่างที่ยังค้างอยู่ในใจเธอ

“เธอจะไปจริง ๆ เหรอ” หญิงสาวที่นั่งฝั่งตรงข้ามถาม พลางเหลือบมองตัวเครื่องบินที่โผล่พ้นจากกระเป่าถือของอีกฝ่ายอย่างไม่คิดจะปิดบัง เลือกราวนสีเรียบของเธอขยับเล็กน้อยเมื่อเอนตัวเข้ามาใกล้

โอลิเวียร์ยกข้อขึ้นเคาะขอบจานเบา ๆ เสียงโลหะกระทบเซรามิก ดังแผ่ว ก่อนเขาจะวางมันลง แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาอีกฝ่ายด้วยแววตาจริงจัง

“มันเป็นที่เดียวที่พอทิ้งไว้ให้ฉันนะ ชูซาน”

ชูซานคือเพื่อนสนิทที่อยู่ข้างโอลิเวียร์มาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปแค่ไหน ความผูกพันนั้นก็ไม่เคยจางลง

“นิวยอร์กมีทุกอย่างที่เธอต้องการนะ โอลิ...” เธอพูดเสียงเบาลงเล็กน้อย “แต่ที่นั่น ไม่มีอะไรรับประกันเลย”

โอลิเวียร์ยิ้มมุมปากก่อนจะมองออกไปนอกหน้าต่าง ผู้คนบนถนนเดินผ่านไปมาขาดสาย แต่ละคนดูเหมือนกำลังรีบไปยังปลายทางของตัวเอง

“ฉันรู้”

“แต่ความฝันไม่มีอะไรหยุดได้ ถ้าเราไม่หยุดมันเอง”

ซูซานเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ รวากับยอมรับการตัดสินใจนั้นในที่สุด

“อย่าลืมเขียนจดหมายมาบ้างนะ”

โอลิเวียร์คลี่มุ้งกว้างก่อนตักชีสเค้กเข้าปาก รสหวานละมุนค่อย ๆ แผ่กระจายบนลิ้น ทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่า

บางที...การจากลา ก็อาจเป็นเพียงการเริ่มต้นใหม่เท่านั้น

...

เสียงล้อกระเป๋าเดินทางกระทบพื้นหินขัดดังก้องเป็นจังหวะไปทั่วโถงสนามบิน ผู้คนในชุดเดินทางเรียงรายเดินสวนกันขวักไขว่ ทั้งเสื้อโค้ตยาว กระเป๋าหนังใบใหญ่ และใบหน้าของคนที่กำลังจะจากบ้านไปไกล

เสียงประกาศเที่ยวบินดังแทรกขึ้นเป็นระยะ สำเนียงภาษาอังกฤษชัดเจน เรียกชื่อเมืองปลายทางที่ละแห่ง ทีละทวีป

ใต้หลังคาสนามบิน JFK โอลิเวียร์หยุดยืน เงยหน้ามองป้ายเที่ยวบินตรงหน้า ปลายทางนั้นไกลเกินกว่าจะเรียกว่าเพียง “การเดินทาง”

มันคือการก้าวข้ามชีวิตเดิมทั้งชีวิตของเธอ

บทที่ 4 คำสาบานใต้ผืนน้ำ

อีกไม่กี่วัน การแข่งม้างานประจำปีของตำบลก็จะเปิดฉากขึ้น งานที่ทุกคนเฝ้ารอและเป็นช่วงเวลาสำคัญที่สุดของปี ผู้จัดงานไม่ใช่ใครอื่นไกล หากแต่เป็น 'อีธาน น็อกซ์' ชายชราผู้ทรงอิทธิพลและมีหน้ามีตาที่สุดในไร่แถบนี้

ช่วงนี้ชื่อของโคลกับม้าคู่ใจถูกพูดถึงแทบไม่เว้นวัน กลายเป็นหัวข้อสนทนาทั้งในบาร์และในโบสถ์ เต็มไปด้วยทั้งความคาดหวังและการคาดเดาว่าเขาจะยังคงครองสนามได้เหมือนเดิม... หรือจะมีใครขึ้นมาแทนที่กันแน่

“ได้ข่าวว่าลูกชายของ 'อีธาน' ทุ่มเงินซื้อม้าตัวใหม่ แล้วก็ซ่อมหนัก แทบไม่เว้นวันเลยนะ บ้าโรส” เอลล่าพูดขึ้น ขณะมือยังคงนวดแป้งอยู่บนโต๊ะไม้ยาว

แม่บ้านโรสกำลังคนใส่พายไถอย่างคล่องแคล่วในกะละมังใหญ่ และพายไถบางชิ้นในเตาอบส่งกลิ่นหอมลอยอวลไปทั่วครัว

เธอหัวเราะในลำคอ รวากับคำพูดนั้นเป็นเพียงเรื่องที่ได้ยินจวนจวน

“ก็แน่นอนสิจ๊ะ โคลนี่ตัวเต็ง หลายคนก็อยากโค่นเขา

ถ้าชนะไคล้ได้ ทุกอย่างมันก็จะเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก”

“คุณอะไรกันอยู่จ๊ะ สาว ๆ” เสียงของโอเวนเด็กหนุ่มในไร่ดังแทรกเข้ามา

จากประตูหลังครัว เขาก้าวเข้ามาด้วยท่าทีผ่อนคลาย ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ข้างแม่บ้านโรส

“ใครคือสาวของแกกัน โอเวน” แม่บ้านโรสเอ่ยด้วยน้ำเสียงกึ่งล้อกึ่งจริง พร้อมหันมาทำตาโตใส่

โอเวนเพียงยกไหล่ กลบเกลื่อนคำถามนั้นไปด้วย ๆ

“ก็เรื่องงานแข่งม้าล่ะ ที่อีธานเป็นคนจัด”

ชื่อของ ‘อีธาน’ หลุดออกมาจากปากเอลล่า และในพริบตาความอบอุ่นที่เคยอบอวลอยู่ในครัวก็เหมือนถูกดูดหายไปจนหมด

เอลล่าหันไปมองโอเวน ขณะที่เด็กหนุ่มกัดแอมป์เปิ้ลคำหนึ่ง ก่อนจะกลืนลงคอ

“ไม่เคยมีใครชนะคุณไคล้ได้หรอก”

จากนั้นเขาก็สิ้นแอมป์เปิ้ลอีกคำอย่างใจเย็นแล้วพูดต่อด้วยเสียงเบา

“ทั้งร่างกาย... ทั้งหัวใจ... เขาแข็งแกร่งเหมือนหิน”

“พอเลย ! แยกย้ายกันทำงานได้แล้ว”

โรสโบกมือไล่ น้ำเสียงตัดบท

“เดี๋ยวไม่ทันเตรียมเลี้ยงแขกที่เรือนรับรอง”

เมื่อได้ยินคำยืนยันจากปากโอเวน เอลล่าชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนยิ้มออกมา เธอรู้ว่าเบื้องหลังชัยชนะของไคล้ ไม่ใช่แค่โชคช่วย

แต่คือหยาดเหงื่อ การฝึกซ้อมอันยาวนาน และความผูกพัน
ลึกซึ้งระหว่างคนกับม้า สิ่งที่คุณแข่งอีกหลายคนยังไม่เคยมีเลย

นอกหน้าต่าง เสียงกับม้ากระทบดินดังเป็นจังหวะแน่นหนักราวกับ
กลองรบที่คอยเร่งเร้าหัวใจ

โคล้ควบสโตน ม้าคู่ใจ พุ่งขึ้นเนินเขาสูงแล้วลู่แล้ว ดินและกลิ่น
ไม้ป่าปะทะสันกราม เหมือนคำทักทายของคนที่อยู่จักกันมานาน

สองข้างทางเต็มไปด้วยเสียงของธรรมชาติเสียงลำธารไหลกระทบ
โขดหิน เสียงนกร้องรับกันจากยอดไม้สูง ที่นี่คือเส้นทางที่เขารู้จักดี เส้นทาง
ที่แทบไม่มีใครหลงเข้ามา มุมลับของเขาบนเนินใกล้น้ำตกสูง ที่โลกภายนอก
ตามไม่ถึง

เมื่อสโตนหยุด โคล้ลงจากหลังม้า

แม้จะแบกรับความเจ็บปวดไว้ไม่น้อย แต่เขายังมีพื้นที่หนึ่ง
ที่ไม่มีใครเข้าถึง และในห้วงเวลานี้ สิ่งที่ยาวล้อมเขามีเพียงกลิ่นสาบของ
ดิน น้ำ และป่า

ดวงตาคมมองผืนน้ำใสตรงหน้า ก่อนจะถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้น
เหลือเพียงร่างชายหนุ่มกล้ามเนื้อ จากนั้นจึงกระโจนลงไป ร่างกาย
จมดิ่งหายไปหลายวินาที

ใต้ผืนน้ำ ทุกสิ่งยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้กาลเวลาจะเปลี่ยนไป
ปลาเล็กน้อยแหวกว่ายท่ามกลางสาหร่ายสีเขียวที่พริ้วไหว

เขาทิ้งตัวนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น เพียงชั่วอึดใจ แต่ยาวนานพอให้บางอย่าง
ซึ่มลึกลงไปในความเงียบ

ก่อนที่ร่างชายจะพุ่งขึ้น พันผิวน้ำอย่างแรง
และในวินาทีนั้น...ความเป็นจริงก็ย้งรอเขาอยู่ตรงเดิม
เส้นเขตแดนที่กั้นระหว่างลำธาร บ้ายชื่อ **กรีนเวลล์** ที่ตั้งอยู่
เชิงเนิน และเรือไม้หลังหนึ่งซึ่งยังคงอยู่ และครั้งหนึ่งเคยเป็นของเขา
และครอบครัว

แต่ทว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เพียงอดีต หากคือรอยแผล
และคือความแค้นระหว่างตระกูลไวท์มอร์กับกรีนเวลล์
ความแค้นที่ถูกลูกไว้ด้วยคำสาบาน
ว่าเขาจะทวงคืนทุกหยดความทุกข์ที่ครอบครัวเคยเผชิญ

บทที่ 5

การต้อนรับที่ไม่อบอุ่น

แล้ววันนี้ก็มาถึง...

ท้องฟ้าเหนือสนามบินถูกย้อมด้วยสีเทาอ่อนของเช้าวันใหม่ เครื่องบินจากอีกซีกโลกค่อย ๆ ลดระดับลง พร้อมเสียงซুমซุมของนักบิน ผ่านลำโพงในห้องโดยสาร

“เรียนผู้โดยสารทุกท่าน ขณะนี้เครื่องบินกำลังลดระดับเพื่อเตรียมลงจอด ณ สนามบินดอนเมือง กรุณาตรวจสอบให้แน่ใจว่าได้คาดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อยแล้ว ขอขอบคุณครับ”

หัวใจของโอลิเวียร์เต้นแรงสวนทางกับเครื่องที่กำลังไต่ระดับลง และทันทีที่ล้อแตะรันเวย์ แรงสั่นสะเทือนเล็ก ๆ คล้ายกับสลัด ความลังเลในใจให้หลุดออกไป

เมื่อประตู เปิดออก อากาศแปลกถิ่นพัดมากระทบร่างบางที่ก้าวลงจากบันไดโลหะอย่างมาดมั่น เสื้อสีเรียบแนบลำตัวพอดี รับกับกระโปรงทรงเอที่พลิ้วไหว ตามจังหวะการเดินของเธอ

ไม่กี่ไกลจากประตูอาคารผู้โดยสารขาเข้า มีชายสองคนในชุดสูทสีเข้มยืนรออยู่ ‘นายของกรีนเวลล์’ ทั้งคู่สบตาโอลิเวียร์ ก่อนเอ่ยทักด้วยรอยยิ้มและน้ำเสียงสุภาพเป็นกันเอง

“สวัสดิ์ครับ คุณโอลิเวียร์ ยินดีต้อนรับสู่ประเทศไทย”

ชายคนหนึ่งส่งกระเป๋าหนังสือดำพร้อมกุญแจรถให้ เธอยื่นมือไปจับ พลังเหลือบมองรถเบนซ์คันเก่าที่จอดอยู่ตรงหน้า รถคันเดียวกับที่เคยอยู่ในภาพถ่ายในอัลบั้มครอบครัว แม้มันจะมีอายุกว่าสามสิบปี แต่สภาพยังดีและพร้อมใช้งาน

“เป็นของคุณพ่อคุณครับ”

เธอพยักหน้ารับพร้อมยิ้มบาง ก่อนเลื่อนเปิดกระเป๋า ภายในมีเอกสาร แผนที่ และธนบัตรไทยปีกใหญ่ วางเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ รวากับถูกเตรียมไว้รอวันนี้

“นี่เบอร์โทรของเรา ถ้ามีอะไรติดขัดก็โทรหาได้ครับ แต่แถวนั้นไม่มีตู้โทรศัพท์ คุณโอลิเวียร์ต้องเข้ามาในเมือง ครับ ”

เธอตัวดสายตามองกระดาษแผ่นนั้นแวบเดียว ก่อนเก็บลงในกระเป๋า รวากับรู้ดีว่าการขอความช่วยเหลือไม่ใช่เรื่องง่าย

“แน่ใจนะครับว่าจะไม่ให้เราไปด้วย?”

“ค่ะ แน่ใจค่ะ ฉันอยากสำรวจพื้นที่รอบ ๆ ด้วยตัวเอง”

ทนายทั้งสองพยักหน้าอย่างเข้าใจหรืออย่างน้อยก็แสร้งเข้าใจ

“ครับ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว พวกเราขอตัวก่อนนะครับ”

“เชิญค่ะ”

ทั้งสองโค้งลงเล็กน้อย ก่อนหันหลังเดินกลับไปขึ้นรถ เสียงประตูปิดลง รวากับภารกิจเสร็จสิ้นลงแล้วอย่างสมบูรณ์

เธอมองตามรถที่ค่อย ๆ แล่นห่างออกไปจนลับสายตา ทิ้งไว้เพียงความเงียบว่างชั่วขณะ...แล้วสูดลมหายใจลึก ๆ ก่อนจะหันกลับมาโฟกัสกับปลายทางของตัวเอง

...

เป็นซั้คันเก่าเคลื่อนตัวออกไปบนถนนที่ทอดยาวข้ามภูเขาไปที่ละลูก แฉนที่ถูกลงวางพาดอยู่กลางพวงมาลัย เธอสลั้ตามองเป็นระยะ เพื่อย้าเส้นทางที่กำลังมุ่งหน้า ท่ามกลางทิวทัศน์สองข้างทางที่ค่อย ๆ เปลี่ยนผ่าน

เสียงเรดิโอจากหน้าปัดรถดังแผ่ว เป็นเพลงที่เธอไม่คุ้นชิน แม้ว่าโอลิเวียร์จะเติบโตในต่างแดนแต่ครอบครัวก็สอนให้เธอใช้ภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว ทว่าเสียงเพลงจากวิทยุคันนี้กลับยังมอบความรู้สึกไม่เป็นตัวเองถึงกระนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญต่อเธอเลย เพราะเทปเพลงโปรดถูกเตรียมมาแล้ว พร้อมจะถูกเปิดแทนที่ทันที

Here Comes the Sun ดั่งขึ้นทันใจ จังหวะดนตรีอ่อนโยนไหลแทรกตัวตามแนวหุบเขา ผ่านจุดที่มาร์กไว้ที่ละแห่ง รถเคลื่อนไปอย่างช้า ๆ ตามที่เธอขีดเอาไว้ ตากลมก้มมองแผนที่อีกครั้ง ก่อนจะให้ปากกาวางกลมตำแหน่งหนึ่งและเมื่อเงยหน้าขึ้น

The Guard dog บาร์เก่า ๆ ที่ตั้งอยู่ตรงปากทางเข้าไว้

เธอหันมองป้ายอย่างมั่นใจแล้วหักเลี้ยวรถเข้าโดยไม่ทันสังเกตเห็นรถกระบะสีเข้มคันหนึ่งที่พุ่งออกมาจากอีกฝั่งอย่างกะทันหัน

เสียงเบรกดังเอียด ก่อนจะตามมาด้วยเสียง แกรก !

“แม่งเอ๊ย...” โอลิเวียร์สับเสียงต่ำก่อนผลักประตูรถออกก้าวลงมา ควันบาง ๆ ลอยขึ้นจากฝากระโปรงหน้า เธอรีบเปิดมันออกทันที ขณะที่คู่อกรณียังคงนั่งเงียบอยู่ในรถ ไม่มีทีท่าว่าจะลงมาแต่อย่างใด

เธอหันไปมองรถกระบะสีเข้มที่จอดนิ่ง ดวงตาแข็งกร้าวขึ้น มือยกขึ้นกอดอกแน่น รวากับตั้งกำแพงบางอย่างขึ้นมาระหว่างกัน

“ไม่คิดจะลงมาดูหน่อยหรือไง”

ครู่เดียว ประตูฝั่งคนขับของรถกระบะก็เปิดออก โอเวน เด็กในไร่วัยมัธยมรีบก้าวลงมา สีหน้าร้อนรน เขากวาดสายตามองความเสียหายของรถทั้งสองคันอย่างลึกลับ ลึกลับ รวากับพยายามหาทางรับมือกับสถานการณ์

ตรงกันข้ามกับโคลี ยังคงนั่งนิ่งอยู่ในรถรวากับประเมินสถานการณ์ จนกระทั่งสายตาคมกริบหยุดอยู่ที่หญิงสาว การแต่งกายที่แปลกตา ท่าที่เด็ดเดี่ยว และแววตาที่ไม่แสดงความเกรงกลัวแม้แต่น้อย ทำให้เขาู้ในทันทีว่า นี่ไม่ใช่คนที่โอเวนจะจัดการได้ ตามลำพัง

ในที่สุด ร่างสูงต้องมาจัดการ

“มันเป็นอุบัติเหตุครับ เจ้านาย” โอเวนรีบรายงานเสียงเร็ว

“คุณผู้หญิงท่านนี้อาจไม่ชำนาญทาง”

โคลียังคงเฉย ดวงตาคมเข้มจ้องหญิงสาวตรงหน้าอย่างนิ่งสงบ ทว่ากดคัน รวากับกำลังซังน้ำหนึ่กบางอย่างอยู่เงียบ ๆ

“คุณต้องการให้ชดใช้อย่างไร”

โอลิเวียร์จ้องกลับตรง ๆ แต่ท่าที่แข็งทื่อและน้ำเสียงห้วนกระด้างของโคลีเยิ่งทำให้เธอไม่คิดจะอ่อนข้อ

“ฉันไม่ต้องการการชดใช้ด้วยเงิน” เธอกล่าวชดถ้อยชดคำ

“ในเมื่ออุบัติเหตุครั้งนี้...เราประมาทร่วมกัน”

“บางที แค่คำขอโทษดี ๆ ก็จบแล้ว”

โคลีเฟ่งมองเธอนิ่งลึกกราวกับกำลังชั่งน้ำหนัก

“คำขอโทษไม่ใช่สิ่งที่คุณควรคาดหวัง”

เขาพูดต่อทันทีด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ

“โดยเฉพาะกับคนที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า...กำลังยืนอยู่บนพื้นที่ของใคร”

ร่างสูงก้าวเข้ามาใกล้อีกนิด ระยะห่างของทั้งสองถูกบีบให้แคบลง

“ตรงนี่คือถนนส่วนบุคคล ถ้าไม่มีธุระ ก็ออกไปซะ”

มือหนาล้วงเงินจำนวนหนึ่งออกมา ก่อนยื่นค้ำไว้กึ่งกลางระหว่างเขากับเธอ ราวกับเป็นบทสรุปที่ไม่เปิดโอกาสให้ได้แย้ง

“นี่คือค่าเสียหายสำหรับอุบัติเหตุครั้งนี้ เดี่ยวผมจะให้ลูกน้องมาซ่อมรถให้ แล้วคุณก็ไปต่อที่อื่นได้”

โอลิเวียร์จ้องเงินก้อนนั้นนิ่ง ความรู้สึกถูกตู่ถูกตีตื้นขึ้นมา มือข้างลำตัวกำแน่นจนเส้นเลือดปูด

“คุณกำลังเอาเงินฟาดฉันนั่นหรือ”

น้ำเสียงเด็ดขาด ไม่ยอมเสียศักดิ์ศรี

“บอกไว้เลยนะ ฉันไม่รับ”

เธอสะบัดหน้าหนี ก่อนยกแขนกอดอก ทำที่นั่นเหมือนทำท่ายก
กฎของโคลีโดยตรง

สันgramของโคลีตั้งเป็นสัน สีหน้าเข้ม มือหนาเก็บเงินกลับเข้า
กระเป๋าอย่างรวดเร็ว ก่อนตัดบทอย่างไม่ใยดี

“ขึ้นรถ โอเวน”

โอเวนชะงัก มื่อยังค้างอยู่ที่ฝากระโปรงหน้ารถที่เปิดอ้า ไร่ร้อน
จากหม้อน้ำพวยพุ่งไม่หยุด

“เจ้านาย แต่”

“ไม่มีคำว่าแต่” คำสั่งนั้นทำให้ทุกอย่างจบลงทันที

โอเวนขึ้นรถตามคำสั่ง รถกระบะสีเข้มแล่นออกไปอย่างเย็นชา
ทิ้งเธอไว้ท่ามกลางความเงียบ และกลิ่นไร่ร้อนของเครื่องยนต์ที่
ยังอวลอยู่ในอากาศ

ถึงอย่างนั้น โอลิเวียก็ไม่มีทางเลือกอื่น

เธอเริ่มเซ็นรถไปข้างหน้า แรงหยุดหงิดถูกกดไว้ด้วยความพยายาม
จะตั้งสติ ทุกก้าวที่ฝืนดันหนักอึ้งพอ ๆ กับอารมณ์ที่ไม่อาจระบาย

กระทั่งพระอาทิตย์คล้อยต่ำ ล้อรถหยุดลงตรงหน้าป้าย กรีนเวลล์

ร่างบางทิ้งตัวลงข้างรถ หอบหายใจถี่ มือที่เปื้อนคราบน้ำมันยกขึ้น
ปาดเหงื่อตรงกรอบหน้าเรียว ทิ้งรอยสีเทาจาง ๆ ไว้บนผิว

ปรับลมหายใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้ามองแสงสุดท้ายของวันที่
สะท้อนลงบนป้าย ฟาร์มม้าไวท์มอร์ ฝั่งตรงข้าม

ภาพทุ่งหญ้า รั้วไม้สีขาว และตัวอักษรเรียบสงบ ดึงดงามราวกับ
ไม่เคยรับรู้ถึงความวุ่นวายที่เพิ่งผ่านพ้นมา

แล้วความคิดหนึ่งก็ผุดมา นี่ไม่ใช่การต้อนรับที่ดีสำหรับเธอเลย